

[Inger Stilling Pedersen]

ikke alene skal være belønning for god opførsel; man har jo eksempler på, at nogle har opført sig særdeles eksemplarisk og så kun har gået og pønset på at komme ud og fortsætte med et eller andet eller hævne sig. En god opførsel er ingen garanti. Jeg tror, det er vigtigt, at man ser på det.

Vi sagde også i går fra kristeligt folkepartis side, at ved løsladelsen er det vigtigt at der bliver gjort noget, for ellers løslader vi bare til ny kriminalitet, og det vil sige, at det igen koster penge. Selvfølgelig bliver dette også et spørgsmål om penge og om prioritering. Gør vi ikke noget, bliver det bare øgede udgifter, fordi de løsladte igen bliver kriminelle.

Så er der spørgsmålet om fængsling. Jeg sagde det i går og har sagt det tidligere, at jeg tror ikke på, at fængsling i sig selv løser noget problem. Vi fængsler for at vide, at disse mennesker ikke begår de samme forbrydelser igen og skader os andre, men løse problemet gør vi ikke.

Vi må også se på, om den form for fængsler vi har, er rigtig. Der blev sagt noget om, at vi skulle have udfyldt pladserne. Det kunne jo også godt være, at der skulle være færre, at der skulle være bedre plads og flere muligheder. Jeg har tidligere givet udtryk for, at jeg mener, at man i fængslerne i hvert fald bør tilbydes en eller anden form for hjælp til at løse problemerne.

Det hjælper heller ikke noget, hvilket fru Birgith Mogensen også var inde på, at anbringe narkomaner, selv om de har begået en strafbar handling, i fængsel. Måske skulle de anbringes et andet sted og tilbydes behandling. At sætte dem i fængsel er ikke nogen løsning på problemet – ud over at man isolerer dem, så vi er fri for dem.

Vi kunne godt tænke os fra kristeligt folkepartis side, at man fik en større debat om dette. Det er jo nemt nok at sige, at vi bare skal have hårdere straffe, og at vi bare skal gøre det og det og det. Det kan måske have en præventiv virkning på nogle, men det løser ingen problemer på længere sigt, og jeg var meget glad for debatten i går, hvor det netop blev sagt, at selvfølgelig skal man have sin straf for det, man har gjort, men først og fremmest skal vi finde ud af, hvorfor det er sket, og hvordan vi hindrer, at gentagelser sker.

Med hensyn til strafudmålingen har jeg også tidligere sagt, at for befolkningen synes det helt klart, at der ingen sammenhæng er mellem straffen for berigelsesforbrydelser og straffen for voldsforbrydelser, men man må også se på, hvorfor disse voldsforbrydelser begås, og da sagde jeg i går og vil sige det igen: alkohol spiller en meget stor rolle, så hvis man ikke vil sætte ind over for det problem og også over for narkotikaproblemer, kan man blive ved og blive ved i én uendelighed. Derfor er det så vigtigt, at vi får det forebyggende ind.

Poulsgaard (FP):

Om dette beslutningsforslag kan der siges noget både for og imod. Der er mange ting i det, som jeg er sympatisk indstillet over for. Det vedrører måske ikke lige beslutningsforslaget, men der har da været lidt med om den grove vold og om, at man dér kom til en hurtig afsoning. Det ville måske være godt, men der er også noget andet. Jeg vil ikke afvise forslaget, men jeg vil måske sige til regeringen, at nu skal man passe på, at man ikke udstrækker den barnepigementalitet, som socialdemokratiet, SF og VS har, at big brother, staten, skal ordne alt, og man skal ikke selv tage ansvar for noget som helst. Jeg tænker på det, der står i beslutningsforslaget om, at »... der som alternativ til frihedsstraf bør kunne dømmes til behandling f.eks. mod misbrug af alkohol eller narkotika.«

Det er stadig væk sådan i dette land, at folk har lov til at ødelægge sig selv. Det er forbudt at bruge narkotika, men hvis jeg får blindtarmsbetændelse og nægter at lade mig operere for den, kan man ikke tvinge mig ind på sygehuset og operere mig. Dér har jeg min frihed til at sige nej. Og til de mennesker, der siger: vi vil have en lille én, kan man sige, at det er fornuftigt af dem at tage antabus, men ligefrem at dømme dem til det, er et indgreb i frihedsrettighederne, man går ind i her, og det vil jeg advare regeringen imod. Derimod vil jeg gerne være med til oplysning og vejledning, og jeg vil også godt være med til at bekæmpe alkoholismen, men ligefrem at kunne dømme folk til at lade sig behandle for den, synes jeg er en lille smule farligt.

Og så står der i punkt 4: